

Sygn. akt V U 566/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku w S. Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Ewa Sławińska-Klamann**

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Adamczyk-Podolska

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2013r. w Słupsku

na rozprawie sprawy

z odwołania A. Z.

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.**

z dnia 26 lutego 2013 r. znak (...)

w sprawie A. Z.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.**

o rentę

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony A. Z. w odwołaniu od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 26 lutego 2013 roku, znak (...) domagał się jej zmiany, poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc że po przeprowadzeniu badań lekarskich i analizie dokumentacji medycznej lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 28 stycznia 2013 roku oraz komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 21 lutego 2013 roku orzekli, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił, następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. Z., lat 46, urodzony (...), zawód wyuczony-ślusarz, zawód wykonywany palacz, nie pracuje od roku 2005.

W okresie od 21 maja 2005 roku do 31 stycznia 2013 roku miał ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

bezsporne

W dniu 28 grudnia 2012 roku ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie prawa do renty na dalszy okres.

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 28 stycznia 2013 roku rozpoznał u ubezpieczonego zmiany zwyrodnieniowe stawu biodrowego lewego i kręgosłupa, stan po alloplastyce lewego stawu biodrowego w marcu 2011 r. i orzekł, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy, albowiem istniejąca dysfunkcja nie ogranicza zdolności do pracy.

Ubezpieczony wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS, która dodatkowo rozpoznała u ubezpieczonego nadciśnienie tętnicze i (...), przewlekły nieżyt żołądka i orzekła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Zaskarżoną decyzją odmówiono ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Dowód: akta rentowe: wniosek k.154, decyzja k.137, akta dokumentacji lekarskiej: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 28 stycznia 2013 roku k.345-345verte, orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 21 lutego 2013 roku k. 351-352

Stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia neurologiczne tj. zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa bez uszkodzenia układu nerwowego nie powodują u ubezpieczonego niezdolności do pracy.

Zmiany kręgosłupa nie spowodowały uszkodzenia i podrażnienia korzeni lędźwiowo krzyżowych i nie ograniczają zdolności do pracy.

Stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia neurologiczne tj. zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa bez uszkodzenia układu nerwowego nie powodują u ubezpieczonego niezdolności do pracy.

Stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia ortopedyczne tj. stan po alloplastyce biodra lewego protezą bezcementową nie powodują u A. Z. niezdolności do pracy. Badaniem ortopedycznym stwierdzono dobrą wydolność statycznie dynamiczną narządu ruchu.

Stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia internistyczne tj. przepuklina rozworu przełykowego i przewlekły nieżyt żołądka w wywiadzie nie powodują u ubezpieczonego niezdolności do pracy. Nadciśnienie lecznicze wymaga jedynie obserwacji ambulatoryjnej, ewentualnego leczenia.

Dowód: opinia sądowo – lekarska z dnia 16 maja 2013 roku k. 25 as, opinia sądowo – lekarska z dnia 18 lipca 2013 roku k. 48-49 as, aneks z dnia 6 września 2013 roku k.65 as

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego A. Z. nie zasługuje na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy częściowo lub całkowicie. Spełnianie przez ubezpieczonego pozostałych określonych w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. 2009r., Nr 153, poz. 1227) nie było przez organ rentowy kwestionowane.

Definicję niezdolności zawiera przepis art. 12 ustawy, który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 w/w ustawy).

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość

przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 w/w ustawy).

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści §6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe na powyższą okoliczność, dopuszczając dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu neurologii, ortopedii i interny, czyli z zakresu który wyczerpuje wszelkie ustalone w postępowaniu dolegliwości i schorzenia ubezpieczonego.

Sąd Okręgowy miał na względzie, że ustalenie stopnia i zaawansowania chorób, ocena ich wpływu na stan czynnościowy organizmu wymaga wiadomości specjalnych, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych (art. 278 k.p.c). Dodać należy, iż opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego, wtedy gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 07 listopada 2000 r. I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64). Specyfika tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie ma wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej. Nadaje pierwszorzędne znaczenie, przy tej ocenie, kryterium poziomu wiedzy biegłego (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 1354/00, LEX nr 77046).

Z punktu widzenia neurologicznego, ortopedycznego i internistycznego A. Z. nie jest niezdolny do pracy.

Trzech biegłych lekarzy sądowych z zakresu ortopedii, neurologii i interny w opiniach z dnia 16 maja 2013 roku i 18 lipca 2013 roku stwierdziło, że stan zdrowia ubezpieczonego czyni go osobą zdolną do pracy zgodnie z kwalifikacjami. Zarówno zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa jak również stan po alloplastyce biodra lewego protezą bezcementową nie powodują u A. Z. nie powodują u ubezpieczonego niezdolności do pracy.

Bez wpływu na zdolność do pracy pozostaje także przepuklina rozworu przełykowego i przewlekły nieżyt żołądka w wywiadzie.

Sąd przyjął za własne wnioski zawarte w opiniach biegłych. Opinie sporządzone zostały przez lekarzy posiadających stosowną wiedzę i doświadczenie w zakresie posiadanych specjalizacji, w oparciu o analizę dostępnej dokumentacji lekarskiej. Wszyscy biegli w pełny i jasny sposób uzasadnili swoje stanowisko, iż A. Z. nie jest osobą niezdolną do pracy. Sąd nie mógł zatem poczynić ustaleń sprzecznych z opiniami biegłych, skoro uznał, że są one prawidłowe i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Opinie biegłych potwierdziły wnioski zawarte w orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS.

Należy podkreślić, że subiektywne przekonanie ubezpieczonego o istnieniu niezdolności do pracy ze względu na stan zdrowia nie może mieć decydującego znaczenia dla ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, albowiem miarodajny jest jedynie obiektywnie istniejący stan zdrowia stwierdzony w toku postępowania w kontekście zachowanej zdolności do pracy, do której to oceny uprawnieni są biegli lekarze o specjalności odpowiadającej schorzeniom osoby badanej. Można również zauważyć, że według cytowanego powyżej art.12 ustawy emerytalnej, o niezdolności do pracy nie decyduje biologiczny stan kalectwa lub choroby, niemający wpływu na zdolność do pracy, lecz połączenie niezdolności do pracy z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu. Chodzi tu o potencjalną możliwość wykonywania zatrudnienia przy uwzględnieniu stopnia naruszenia sprawności organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia oraz celowości przekwalifikowania zawodowego z uwagi na rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Nie każde zatem schorzenie, nawet przy bezspornym fakcie stwierdzenia jego istnienia, powoduje

niezdolność do podjęcia zatrudnienia. W pewnych sytuacjach, ocenianych przez biegłych lekarzy indywidualnie w odniesieniu do każdego badanego, istniejący stan chorobowy - tak jak ma to miejsce w przypadku ubezpieczonego - nie dyskwalifikuje osoby jako potencjalnego pracownika. Zdaniem Sądu, z opinii biegłych (potwierdzających stanowisko komisji lekarskiej ZUS) wynika, że A. Z. jest osobą, która pomimo swoich schorzeń zachowała zdolność do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji.

Reasumując, skoro ubezpieczony nie mógł zostać uznany za niezdolnego do pracy chociażby w stopniu częściowym, brak było podstaw do przyznania prawa do renty zgodnie z przepisem art.57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Na marginesie wskazać należy, że w przypadku ewentualnego pogorszenia się stanu zdrowia, niniejsze orzeczenie nie zamyka drogi do złożenia przez ubezpieczonego w tym zakresie nowego wniosku.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał odwołanie za bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, orzekł o jego oddaleniu.